

K VÝROČÍ NĚMECKÉ OKUPACE ČESKÝCH ZEMÍ 15. BŘEZNA 1939

- CZ24 News | 15. března 2021

ČESKO: Německá okupace českých zemí začala v noci ze 14. a 15. března 1939 vtržením hord německých vojáků do malé již Mnichovem Německem zmrzačené a bezmocné země. Sedmileté řádění Němců začalo popravami Čechů, stálo český národ 360 tisíc krutým násilím zničených životů, zničení svěbytné kultury, zničení vysokých škol a snížení úrovně školství, průmyslu a samozřejmě posledních zbytků demokratických principů a respektu pro lidskou důstojnost. To vše jen proto, že jsme Češi, Slované, které Němci většinou považovali za méněcennou rasu a sebe za vyšší rasu s právem na expansi, s právem vládnout ostatním, s právem ožebračovat a ničit slabší. Většina Čechů se obdivuhodně bránila nejružnějšími prostředky a lidé za to často platili cenu nejvyšší.

Okupace jako expanse ničivého pangermanismu nepřišla náhodou, naopak byla součástí německé strategie už v 1. světové válce. Němci si nikdy nepřiznali, že ji prohráli. Myšlenka expanse se od 30. let stala znovu součástí politiky hitlerovského Německa. První velkou obětí se stalo Československo Mnichovskou dohodou z 29. září 1938 za vydatné asistence Anglie, Francie a Itálie.

Slovo Mnichov v nás oprávněně vyvolává pocit zrady, která zanechala v českých a slovenských poněkud důvěřivých duších nehojitelnou ránu, která je čas od času znovu jitřena, a znovu scelována marnou nadějí a důvěrou.

Je dobré si připomenout verše Františka Halase z té doby, neboť neztratila nic na aktuálnosti:

„Zvoní zvoní zrady zvon zrady zvon,

čí ruce ho rozhoupaly,

Francie sladká, hrdý Albion,

a my jsme je milovali.“

Jak je možné, že Západ, ten opěvovaný Západ, jehož demokracie a vyspělost jsou nám dávány po více jak sto let za příklad, se mohl obrátit proti svému příteli nejvěrnějšímu - demokratickému Československu, aby ho hodil jako kořist Hitlerovi, nacistickému Německu, v nesmyslné naději, že bude zachován mír. Dnes se člověk neubrání myšlence, že zúčastněné strany doufaly, že dojde k válečnému konfliktu mezi Československem a Německem, v němž sice Československo vykrvácí, ale Německo bude oslabeno, jeho pozornost obrácena na východ, a tím bude méně nebezpečné pro Západ, který by se možná stačil vyzbrojit. Zapomíná se, že v tomto případě by Československo bylo po válce označeno jako agresor, původce války, s nedohlednými následky. Západ předstíral, že chrání „utlačenou“ německou menšinu, ač dobře věděl, že požívá rovná občanská, kulturní a politická práva, taková práva, jaká neměla žádná jiná menšina v Evropě, a jaká neměli ani Němci v Německu.

Jakkoli Západ po desetiletí skloňuje ve všech pádech demokracii a lidská práva, jiné principy ve skutečnosti stojí skryté v popředí hodnot jeho mocenských vrstev: principy, které nemají s demokracií nic společného, zvláště ne ve vztahu k menším národům a státům, s ambicemi budovat svůj stát a demokracii na vlastních možnostech, hlavně vlastními silami, a k vlastnímu prospěchu. Takový charakter měla krátká existence první československé republiky, spolu se snahou, vybudovat ve střední Evropě spojení menších nových států, jako ochranu před tradiční expansivností Německa, s jeho pocitem superiority, rasismem a ambicí vládnout ostatním. Demokratizační a mírové snahy Československa v mezinárodních vztazích ve střední Evropě, zčásti dokonce úspěšné, jsou symbolizovány neúnavnou prací Edvarda Beneše ve Společnosti národů a v budování Malé dohody. V podstatě pokračoval v úsilí T. G. Masaryka. Němci, zvláště „sudetští“, stále neschopní vlastní pravdivé sebereflexe, do dnes nemohou Benešovi přijít na jméno, naopak útoky proti němu sílí a řada našich politiků se tomuto trendu přizpůsobuje, ba mu i pomáhá. Pro nás české občany, pro náš národ i pro českou republiku to je velmi nebezpečný postoj. Bylo by užitečné zkoumat, co vše vede některé občany a politiky k neloajalitě k českému státu.

Jak to, že Západ, konkrétně Spojenci, kteří nebezpečnou povahu a expansivní snahy Německa viděli během 1. světové války, je neviděli ve 30. letech a věřili nestoudným lžím Hitlera. Je otázka, zda jen nepředstírali, že věří. Informací bylo tehdy dost. Jak to, že Západ v úsilí o větší spolupráci střeoevropských států ničím podstatným od konce 20. let nepomohl, naopak, měl daleko více sympatií k polofašistickému Maďarsku a Polsku a nakonec k Německu? Jak to, že Československo, nejúspěšnější demokracie ve střední Evropě, a to i ve smyslu sociálním, a možná právě proto, se stalo první obětí německé nacistické agrese se souhlasem Západu, který věděl, jak zhoubné budou následky pro český národ? Následky neseme dodnes.

Nabízí se vysvětlení, že demokratická orientace Západu byla od 30. let tiše odsouvána ve prospěch nedemokratického politického i ekonomického liberalismu, ve prospěch posílení kolonialismu, zvláště v zahraniční politice. Přibližně v této době se objevila myšlenka, že Západ má demokracii pro vnitřní politiku svých zemí a liberalismus pro zahraniční politiku. Druhá světová válka, strach z Německa, a poválečná konkurence Západu s komunistickým blokem, a to i v sociální oblasti, tuto skutečnost zastřela až do pádu komunismu.

Po té země střední Evropy opět naivně a důvěřivě vložily celý svůj osud do rukou Západu s

ne příliš radostnými následky ekonomickými, sociálními i kulturními. Vývoj postupně viditelně odhaloval zvýšenou tendenci Západu k novému antisociálnímu kolonialismu. Západ brzy shledal, že státy střední Evropy byly bohaté, lidé vzdělaní a pracovití — vynikající příležitost pro expansi. Přesto, že v roce 1989 dostaly země střední Evropy unikátní příležitost k důstojnější existenci, nebyla využita. Vývoj mohl jít jinou cestou, kdyby více spoléhaly na svůj vlastní zdravý rozum, na své zkušenosti, možnosti a svou důstojnost, pozitivní tradice, a vzájemnou spolupráci. Ve svém zájmu Střední Evropa musí pochopit, že nepatří ani na Západ ani na Východ a že v obou směrech nebudí dost respektu, a že se musí spoléhat hlavně sama na sebe, nechce-li být jen prostředkem k expansivním cílům velkých mocností. Důkladné relevantní vzdělání, politická a mravní dospělost, spolupráce států střední Evropy, a schopnost důkladnými argumenty hájit její svébytnost a svéprávnost.

Bylo by dobré si pamatovat myšlenku, která se objevila brzy po skončení druhé světové války v Německu: „Cíle Hitlera ano, ale bez Hitlera“, ekonomicky. Bylo by dobré si pamatovat princip hlásaný jedním americkým prezidentem brzy po skončení 2. světové války, že v jakémkoli státě, ve kterém Amerika získá vliv, je nutné zrušit konkurenci schopnost domácí ekonomiky.

Náš národ za více jak tisíc let své existence vytvořil nesmírně cenné kulturní, mravní a myšlenkové hodnoty, musíme mít za ně a za jejich pokračování odpovědnost, navazovat na ně, v tom je hlavní aspekt naší důstojné existence. Je třeba se bránit tlakům na snížení vzdělanecké a policejné úrovně veřejnostim zvláště mladých lidí. Musíme si přiznat, že naše národní úroveň ba i existence, to znamená vše, co nám naši předkové vybojovali a předali k rozvíjení, je opět ohroženo. Nesmíme dopustit rozklad pozičních národních hodnot lživou interpretací naší historie, globalistickým přeléváním bohatství od slabších k mocnějším, či multikulturalismem a nesourodou imigrací. Tyto ideologie a praxe jsou podvodem, nástrojem k vnitřním konfliktům států, ke zničení národů a demokracie. Již Mnichov ukázal, k jakým tragickým koncům vede manipulace menšin mocnými s jejich perverzním pohledem na lidskou existenci, na existenci národů. Pravý multikulturalismus by stál na respektu k identitě a hodnotné kultuře a tradicím každého národa, k uznání důležitosti národních entit pro rozvíjení demokracie, pro úroveň lidí – kulturní, mravní, sociální.

Situace došla tak daleko, že naše velké osobnosti, včetně T. G. Masaryka, se hrubě znevažují, pomlouvají, s cílem znehodnotit jejich práci, odpoutat pozornost od toho, co je pro nás důležité, od našich pozitivních historických tradic, podkopat naše křehké sebevědomí a sebeúctu, drsně narušit naši národní identitu a integritu, proměnit nás v levnou manipulovatelnou pracovní sílu. V zájmu naší úrovně, pozitivních tradic a demokracie se těmto tlakům musíme bránit všemi prostředky. Důležitým krokem k posílení naší zdravé sebeúcty, k posílení naší soudržnosti, je poctivá sebeznanost, znalost důležitých aspektů naší existence, historie, zvláště pozitivních, a naše schopnost a odhodlání se bránit destruktivním tlakům. Nenechat se manipulovat novými ideologiemi, neoliberalismem, individualismem, genderismem počínaje a globalismem konče. Jen tak je naděje, že získáme i větší respekt ve světě.

Když Masaryk psal roku 1918 Novou Evropu, požadoval na velkých národech a státech respekt k národům a státům menším – již dlouho před tím je považoval kulturně, intelektuálně i ekonomicky za stejně hodnotné jako národy velké. Rozdíly vnímal jako otázku historie, podmínek a vývoje. Prezidenta USA Wilsona ujišťoval, že menší svobodné a demokratické státy střední Evropy budou cenným výdobytkem pro úroveň civilizace, když je velké státy „nechají na pokoji“. Pokud se nedospěje k tomuto stupni vztahů mezi státy, zahrnující respekt a etické principy, a pokud dovolíme různé druhy destruktivních expanzí a snahy o nesmyslná velká soustátí, která mají velkou tendenci k nebezpečným konfliktům i k potlačování slabších, nové Mnichovy a okupace jsou pro menší národy a státy trvalým nebezpečím.

*Jenom ne strach Jen žádný strach
takovou fugu nezahrál sám Sebastian Bach
co my tu zahrajem
až přijde čas až přijde čas*

(....)

Myslete na chorál!

(F. Halas)

Autor: Marie Neudorfllová, NR

Zdroj: <https://pravyprostor.cz/>